

PADOMES IETEIKUMS**(2017. gada 11. jūlijs)****par Vācijas 2017. gada valsts reformu programmu un ar ko sniedz Padomes atzinumu par Vācijas 2017. gada stabilitātes programmu**

(2017/C 261/05)

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 121. panta 2. punktu un 148. panta 4. punktu,

ņemot vērā Padomes Regulu (EK) Nr. 1466/97 (1997. gada 7. jūlijs) par budžeta stāvokļa uzraudzības un ekonomikas politikas uzraudzības un koordinācijas stiprināšanu ⁽¹⁾ un jo īpaši tās 5. panta 2. punktu,ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1176/2011 (2011. gada 16. novembris) par to, kā novērst un koriģēt makroekonomisko nelīdzsvarotību ⁽²⁾, un jo īpaši tās 6. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas ieteikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta rezolūcijas,

ņemot vērā Eiropadomes secinājumus,

ņemot vērā Nodarbinātības komitejas atzinumu,

ņemot vērā Ekonomikas un finanšu komitejas atzinumu,

ņemot vērā Sociālās aizsardzības komitejas atzinumu,

ņemot vērā Ekonomikas politikas komitejas atzinumu,

tā kā:

- (1) Komisija 2016. gada 16. novembrī pieņēma gada izaugsmes pētījumu, iezīmējot 2017. gada Eiropas ekonomikas politikas koordinēšanas pusgada sākumu. Gada izaugsmes pētījumā iekļautās prioritātes apstiprināja 2017. gada 9. un 10. marta Eiropadome. Komisija 2016. gada 16. novembrī, pamatojoties uz Regulu (ES) Nr. 1176/2011, pieņēma brīdināšanas mehānisma ziņojumu, kurā Vācija bija minēta to dalībvalstu vidū, par kurām tiks izstrādāts padziļināts pārskats. Tajā pašā dienā Komisija pieņēma arī ieteikumu Padomes ieteikumam par eurozonas ekonomikas politiku, ko apstiprināja 2017. gada 9. un 10. marta Eiropadome. Padome 2017. gada 21. martā pieņēma ieteikumu par eurozonas ekonomikas politiku ("ieteikums par eurozonu") ⁽³⁾.
- (2) Ņemot vērā to, ka Vācija ir dalībvalsts, kuras valūta ir euro, un ekonomiskajā un monetārajā savienībā starp ekonomikām ir cieša savstarpējā saikne, Vācijai būtu jānodrošina pilnīga un savlaicīga ieteikuma par eurozonu īstenošana, kā tas ir atspoguļots 1. un 2. ieteikumā turpmāk.
- (3) 2017. gada ziņojums par Vāciju tika publicēts 2017. gada 22. februārī. Tajā tika izvērtēti Vācijas panākumi attiecībā uz to, kā tiek īstenoti Padomes 2016. gada 12. jūlijā pieņemtie konkrētai valstij adresētie ieteikumi, turpmākie pasākumi, kas veikti pēc iepriekšējos gados pieņemtajiem konkrētai valstij adresētajiem ieteikumiem, un Vācijas progress virzībā uz stratēģijas "Eiropa 2020" valsts mērķu sasniegšanu. Tajā bija ietverts arī padziļināts pārskats, kurš veikts saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1176/2011 5. pantu un kura rezultāti arī tika publicēti 2017. gada 22. februārī. Komisijas veiktā analīze ļāva secināt, ka Vācijā pastāv makroekonomikas nelīdzsvarotība. Proti, nemainīgi lielajam

⁽¹⁾ OV L 209, 2.8.1997., 1. lpp.⁽²⁾ OV L 306, 23.11.2011., 25. lpp.⁽³⁾ OV C 92, 24.3.2017., 1. lpp.

tekošā konta pārpalikumam ir pārrobežu nozīme, un tas – papildus Vācijas ļoti konkurētspējīgās rūpniecības nozares spēcīgai integrācijai un rezultātiem starptautiskajā darba dalīšanā – atspoguļo pārmērīgus ietaupījumus un nelielas investīcijas gan privātajā, gan publiskajā sektorā. Tekošā konta pārpalikums 2015. gadā turpināja palielināties, 2016. gadā tas lielākoties saglabājās nemainīgs, un ir sagaidāms, ka tas saglabāsies augstā līmenī. Pārpalikuma problēmas novēršana var ietekmēt līdzsvara atjaunošanas izredzes pārējā eurozonā un Savienībā, jo dinamiskāks iekšzemes pieprasījums Vācijā var atvieglot aizņemto līdzekļu īpatsvara samazināšanas vajadzības dalībvalstīs, kurās ir augsts parādu līmenis. Neraugoties uz zemām procentu likmēm, kas rada labvēlīgus finansēšanas nosacījumus, uzņēmumu investīcijas kā daļa no IKP vēl aizvien ir pieticīgas. Lai gan turpinājās privātā patēriņa atlabšana, mājsaimniecību ietaupījumi ir sasnieguši rekordaugstu līmeni Savienībā. Īpaši svarīgi ir rīkoties, lai mazinātu risku, ka nelabvēlīgi tiek ietekmēta Vācijas ekonomika un – ņemot vērā valsts lielumu un pārrobežu nozīmi – ekonomiskā un monetārā savienība.

- (4) Vācija 2017. gada 13. aprīlī iesniedza savu 2017. gada stabilitātes programmu un 2017. gada 28. aprīlī – savu 2017. gada valsts reformu programmu. Lai ņemtu vērā abu programmu savstarpējo saistību, tās tika izvērtētas vienlaikus.
- (5) Attiecīgie konkrētai valstij adresētie ieteikumi ir iekļauti Eiropas strukturālo un investīciju fondu (ESI fondu) 2014.–2020. gadam plānošanā. Kā paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1303/2013⁽¹⁾ 23. pantā, Komisija var pieprasīt dalībvalstij pārskatīt tās partnerības nolīgumu un attiecīgās programmas un ierosināt grozījumus, ja tas vajadzīgs, lai palīdzētu īstenot attiecīgos Padomes ieteikumus. Komisija ir sniegusi papildu norādes par to, kā tā izmantotu minēto noteikumu norādēs par to pasākumu piemērošanu, kuri saista ESI fondu efektivitāti ar pareizu ekonomikas pārvaldību.
- (6) Vācija šobrīd ir Stabilitātes un izaugsmes pakta preventīvajā daļā, un tai piemēro noteikumu par parādu. Valdība savā 2017. gada stabilitātes programmā plāno laikposmā no 2017. līdz 2021. gadam sasniegt budžeta pārpalikumu no ¼ līdz ½ % no IKP. Vidēja termiņa budžeta mērķis – strukturālais deficīts 0,5 % apmērā no IKP – joprojām ar rezervi tiek sasniegts visā programmas periodā. Saskaņā ar 2017. gada stabilitātes programmu ir sagaidāms, ka vispārējās valdības parāda attiecība pret IKP pakāpeniski samazināsies līdz 57 % 2021. gadā. Makroekonomikas scenārijs, uz kuru balstās minētās budžeta prognozes un kuru nav apstiprinājusi neatkarīga struktūra, ir ticams.
- (7) Pamatojoties uz Komisijas 2017. gada pavasara prognozi, tiek prognozēts, ka 2017. gadā strukturālajā bilancē tiks reģistrēts pārpalikums 0,6 % apmērā no IKP un 2018. gadā - 0,3 % apmērā no IKP, kas pārsniedz vidēja termiņa budžeta mērķi. Tiek prognozēts, ka vispārējās valdības parāds turpinās stabili samazināties zem apjoma, kas paredzēts noteikumā par parādu. Kopumā Padome uzskata, ka saskaņā ar prognozēm Vācija 2017. un 2018. gadā ievēros Stabilitātes un izaugsmes pakta noteikumus. Tajā pašā laikā iekšzemes pieprasījumu joprojām ir iespējams atbalstīt, izmantojot fiskālo politiku, lai jo īpaši panāktu ilgtermiņa augšupējo tendenci investīciju jomā, un radot apstākļus lielākam reālo algu pieaugumam.
- (8) Publiskās investīcijas kā daļa no IKP pamatā joprojām ir nemainīgas un ir zemākas par eurozonas vidējo līmeni. Publiskās investīcijas joprojām netiek veiktas jo īpaši pašvaldību līmenī, kur 2016. gadā neto investīciju līmenis saglabājās negatīvs. Šāds stāvoklis ir izveidojies, neraugoties uz dažu pēdējo gadu laikā veiktajiem pasākumiem un ievērojamiem publisko investīciju palielinājumiem vispārējās valdības līmenī 2015. un 2016. gadā. Papildu pasākumi, kuriem būtu jāpalielina publisko investīciju tvērumš – tostarp federālo zemju un pašvaldību līmenī –, tika veikti 2016. gadā. Tie ietver federālo fiskālo attiecību reformu, kas, tiklīdz tā tiks pieņemta, stāsies spēkā 2020. gadā. Turklāt paplašinot konsultāciju pakalpojumus infrastruktūras investīciju plānošanas jomā, lai ietvertu pašvaldības, būtu jāuzlabojas infrastruktūras investīciju plānošanai un īstenošanai pašvaldību līmenī. Tas šķiet īpaši svarīgi, ņemot vērā, ka infrastruktūras investīciju projekti federālajās zemēs un pašvaldībās tiek veikti tikai ierobežotā apjomā un tos ietekmē jaudas un plānošanas ierobežojumi. Labvēlīgs budžeta stāvoklis kopumā norāda uz to, ka ir pieejama fiskālā telpa, lai, piemēram, nodrošinātu papildu līdzekļus publisko investīciju palielināšanai visos valdības līmeņos.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1303/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV L 347, 20.12.2013., 320. lpp.).

- (9) Pēdējos gados kopējie publiskie un privātā sektora izdevumi izglītības un pētniecības jomā ir bijuši samērā stabili attiecībā pret IKP, taču izglītības jomā tie joprojām ir zemāki par Savienības vidējo rādītāju. Kopējie izdevumi izglītības un pētniecības jomā 2015. gadā bija 9,1 % apmērā un nesasniedza valsts izvirzīto mērķi – 10 % no IKP. Papildu investīcijas izglītības, pētniecības un inovācijas jomās ir ļoti būtiskas Vācijas turpmākajiem ekonomikas panākumiem un jo īpaši nesen ieceļojušo patvēruma meklētāju, bēgļu un migrantu efektīvai integrācijai. Lai panāktu pēdējo no minētajiem mērķiem, Vācija ir pielikusi ievērojamas pūles, jo īpaši profesionālās izglītības un apmācības jomā. Turpmākajos gados visā izglītības jomā veiktie centieni būs jāturpina.
- (10) Vācijas nodokļu sistēma joprojām ir sarežģīta, nodokļu administrācijas izmaksas ir augstas, un daži uzņēmumu nodokļu noteikumi var kavēt privātās investīcijas. Neraugoties uz ievērojamiem samazinājumiem, uzņēmumu kapitāla izmaksas Vācijā joprojām ir vienas no augstākajām 28 ES dalībvalstu vidū. Kas attiecas uz vietējo tirdzniecības nodokli (*Gewerbesteuer*) un solidaritātes papildnodokli, likumā noteiktā uzņēmumu ienākuma nodokļa maksimālā pamatlīdzība 2016. gadā sasniedza 30,2 %. Tas ievērojami pārsniedza nesvērto vidējo likmi Savienībā, proti, 22,8 %. Faktiskā vidējā nodokļu likme ir 28,2 % salīdzinājumā ar nesvērto vidējo likmi Savienībā, kas ir 21,1 %. 2016. gadā uzņēmumu nodokļu jomā pastāvošais stimuls aizņemties bija septītais augstākais Savienībā. Akcionāru līmenī aizņemšanās stimula apmērs ir līdzīgs. Tas ir jo īpaši svarīgi MVU, kuriem parasti ir iekšzemes akcionāri. Tas, ka tiktu pazeminātas kapitāla izmaksas pašu kapitālam, varētu palielināt privātās investīcijas un stiprināt pārāk maz attīstīto Vācijas riska kapitāla tirgu. Citas nodokļu sistēmas iezīmes, kas varētu traucēt finansēšanas un investīciju lēmumiem, ir bezpeļņas elementu iekļaušana vietējā tirdzniecības nodokļa bāzē, zaudējumu pārnesšanas ierobežojumi un nodokļu radīti traucējumi attiecībā uz juridiskās formas izvēli. Turpmāki noteikumi, kas varētu mazināt nodokļu sistēmas labvēlību investīcijām, ietver vērtības samazināšanas režīmu, pensiju atskaitāmo uzkrājumu aprēķināšanai izmantoto procentu likmi, kapitāla pieauguma aplikšanu ar nodokli un naudas līdzekļu uzskaites izmantošanu pievienotās vērtības nodokļa nolūkos. Ja tā tiks ieviesta efektīvi, federālās nodokļu administrācijas papildus vispārējā un IT specifiskā funkcionālā iestādē, par kuru vienošanās tika panākta federālo fiskālo attiecību reformas ietvaros, attiecībā uz federālo zemju nodokļu administrācijām varētu palīdzēt paātrināt nodokļu administrēšanas modernizāciju.
- (11) Riska kapitāla investīcijas Vācijā ir palielinājušās, taču saskaņā ar starptautiskajiem standartiem tirgus joprojām ir maz attīstīts. Riska kapitāla investīcijas 2015. gadā veidoja 0,03 % no IKP, kas nedaudz pārsniedz Savienības vidējo rādītāju, bet tās joprojām ir mazākas nekā tādās dalībvalstīs kā Somija, Apvienotā Karaliste, Zviedrija, Īrija vai Francija un ir ievērojami mazākas nekā trešās valstīs, piemēram, Izraēlā un ASV. Konkrēti – riska kapitāla tirgus Vācijā, šķiet, nespēj nodrošināt lielākas investīcijas vēlākā posmā. Federālā valdība ir veikusi vairākus pasākumus, lai atbalstītu riska kapitāla investīcijas. Piemēram, tā ir atvieglējusi ieguldījumu fondu aplikšanu ar nodokļiem, uzlabojusi zaudējumu pārnesšanu uzņēmumu ienākuma nodokļu sistēmas ietvaros un paplašinājusi INVEST programmu komercenģeļiem.
- (12) Pārejai uz atjaunojamo energoresursu enerģiju nepieciešamas ievērojamas investīcijas elektroenerģijas pārvades un sadales tīklos. Tomēr plānotās investīcijas iekšzemes elektroenerģijas infrastruktūrā ir būtiski aizkavējušās. Līdz 2016. gada beigām tika īstenoti tikai aptuveni 35 % no 2009. gada Enerģijas tīkla paplašināšanas likumā paredzētajiem augstākā sprieguma elektrotīklu projektiem – galvenokārt sabiedrības pretestības dēļ. No pašlaik kopumā 6 100 km elektropadeves līniju, kas saskaņā ar Federālo prasību plāna likumu, kurš stājās spēkā 2015. gadā, ir paredzēts uzbūvēt laikposmā līdz 2024/2025. gadam, tikai aptuveni 6 % ir apstiprināti un tikai 1 % ir uzbūvēti.
- (13) Joprojām pastāv šķēršļi pilnvērtīgai digitalizācijas sniegto priekšrocību izmantošanai. Piemēram, Vācija nav guvusi pietiekamus panākumus attiecībā uz ātrdarbīgu un īpaši ātrdarbīgu platjoslas savienojumu pieejamību, jo īpaši ciematos un lauku apgabalos. Jaunieši Vācijā datoru izmanto samērā maz, un daudzas skolās trūkst platjoslas piekļuves. Arī digitālo publisko pakalpojumu sniegums ir zemāks par Savienības vidējo rādītāju. Jo īpaši MVU ir jāsasniedz augstāks līmenis digitalizācijas jomā. Tikai vienai piektajai daļai no MVU ir digitalizācijas stratēģija. Ir izveidots MVU izcilības centru tīkls, lai stiprinātu un paātrinātu MVU digitalizāciju, un *Industrie 4.0* platforma apvieno visas attiecīgās ieinteresētās personas. Lai gan uzņēmumu investīcijas pētniecībā un izstrādē pieaug un Vācija ir tuvu tam, lai sasniegtu savu "Eiropa 2020" pētniecības un izstrādes intensitātes mērķi, investīcijas arvien vairāk tiek koncentrētas lielos uzņēmumos, savukārt MVU ieguldījums samazinās. Turklāt turpmākajos gados arī sabiedrības novecošana var ietekmēt uzņēmējdarbības aktivitāti.

- (14) Darījumdarbības pakalpojumu sektorā un reglamentēto profesiju jomā joprojām ir lieli reglamentējošie šķēršļi. Ierobežojumu līmenis ir lielāks par Savienības vidējo rādītāju, jo īpaši attiecībā uz arhitektu, inženieru, juristu un grāmatvežu/nodokļu konsultantu profesijām. Turklāt klientu mainības koeficients šajās profesijās ir ievērojami mazāks nekā vidēji Savienībā, kas, šķiet, liecina par samērā nelielu dinamismu un konkurenci profesionālo pakalpojumu jomā Vācijā. Minētie šķēršļi ietver akcionāru un uzņēmuma formas ierobežojumus arhitektiem un inženieriem un daudzdisciplīnu ierobežojumus arhitektiem, inženieriem un juristiem. Šo ierobežojumu samazināšana varētu radīt intensīvāku konkurenci, kuras rezultātā tirgū ienāktu vairāk uzņēmumu, un tas nāktu par labu patērētājiem, jo cenas būtu zemākas un izvēle plašāka. Komisija 2017. gada janvārī nāca klajā ar profesionālo pakalpojumu regulējuma reformas ieteikumiem, kuri veido daļu no pasākumu kopuma šķēršļu novēršanai pakalpojumu tirgos.
- (15) Nodarbinātība ir turpinājusi palielināties, un bezdarbs ir samazinājies līdz vēsturiski zēmam līmenim. Tomēr nodarbinātības pieaugums daļēji ir saistīts ar nepilnas slodzes nodarbinātības palielināšanos, jo īpaši sieviešu vidū, un ir tikai daļēji atspoguļots apkopotajā reālās algas pieaugumā, kura temps 2016. gadā palēninājās. Tas, ka otrajiem pelnītājiem trūkst stimulu strādāt un ka nepilnas slodzes darbs ir plaši izplatīts, rada šķēršus pilnai darba tirgus potenciāla izmantošanai. Kvalitatīvas un cenas ziņā pieejamas bērnu pilna laika aprūpes, pagarinātās dienas skolas un nesen reformētās ilgtermiņa aprūpes labāka nodrošināšana ir būtiski faktori, ar kuru palīdzību palielināt sieviešu dalību darba tirgū. Precētu pāru kopēja aplikšana ar nodokļiem un bezmaksas veselības aprūpes apdrošināšanas segums neestrādājošajiem laulātajiem nerada stimulu otrajiem pelnītājiem, kas bieži ir sievietes, uzsākt darbu vai palielināt nostrādāto stundu skaitu. Turklāt zemāka piesaiste darba tirgum pastāv kombinācijā ar lielu vīriešu un sieviešu darba samaksas atšķirību, kas 2015. gadā bija 22 % salīdzinājumā ar Savienības vidējo rādītāju 16,3 %.
- (16) Lai gan “minidarbū” skaits ir nedaudz samazinājies, tie joprojām ir plaši izplatīti – 2016. gada septembrī aptuveni 4,8 miljoniem cilvēku “minidarbs” bija vienīgais darbs. Pagaidu darba aģentūru darba ņēmēju skaits kopš 2005. gada ir trīskāršojies, un 2016. gada jūnijā tas sasniedza aptuveni 1 miljonu (gandrīz 3 % no kopējā nodarbināto skaita). Sagaidāms, ka uzlabosies aizsardzība pret pagaidu darba aģentūru darba un darba līgumu potenciālu ļaunprātīgu izmantošanu, tomēr norises ir nepieciešams uzraudzīt. Turklāt terminētos darba līgumos salīdzinājumā ar pastāvīgiem darba līgumiem, šķiet, pastāv salīdzinoši liels nepamatots darba samaksas atšķirības.
- (17) Salīdzinājumā ar citām dalībvalstīm zemu atalgotiem darba ņēmējiem ir liels nodokļu īpatsvars darbspēka izmaksās, kas samazina darba stimulus, neto algu un patēriņa iespējas. Vācija palielināja iedzīvotāju ienākuma nodokļa neapliekamo minimumu un bērnu pabalstus, kā arī koriģēja ienākuma nodokļa kategorijas. Minētie pasākumi parasti sniedz ieguvumu grupām ar zemiem un vidējiem ienākumiem, taču kopējā ietekme uz nodokļu īpatsvaru darbspēka izmaksās būs ierobežota. Neraugoties uz to, ka reālais izmantojamais ienākums nesen ir ievērojami pieaudzis, algu un ražīguma attīstības tendences ilgtermiņā ir bijušas atšķirīgas, tādējādi radot ievērojamu akumulēto atšķirību. Lielāks reālās algas pieaugums arī veicinātu to, ka tiek samazināta liela ārējā nelīdzsvarotība.
- (18) Vācijas centieni uzņemt patvēruma meklētājus un integrēt bēgļus un citus migrantus ir bijuši ievērojami. Šķiet, ir iespējami turpmāki uzlabojumi, jo 2016. gadā darba meklējumos esošo bēgļu skaits pieauga līdz apmēram 9 % no visu bezdarbnieku skaita. Migrantu izcelsmes personu, jo īpaši sieviešu, integrācija darba tirgū joprojām ir liels izaicinājums, kas, cita starpā ar izglītības sistēmas starpniecību, attiecas arī uz bērniem, kuri dzimuši Vācijā, bet kuru vecāki ir dzimuši ārpus Savienības.
- (19) Ne visi sabiedrības locekļi ir guvuši vienādu labumu no dažu pēdējo gadu vispārējām pozitīvajām ekonomikas un darba tirgus norisēm. Ienākumu nevienlīdzība, kas zināmu periodu pieauga, tikai nesen kļuva mērenāka, savukārt bagātību sadales nevienlīdzība joprojām ir viena no augstākajām eurozonā. Turklāt labi darba tirgus rādītāji nav samazinājuši nabadzības risku. Gados vecāku personu nabadzības riska rādītājs pārsniedz Savienības vidējo līmeni, un, visticamāk, turpmākajos gados palielināsies to cilvēku skaits, kam draud nabadzības risks vecumā. Tiek prognozēts, ka valsts pensiju shēmas aizvietošana rādītājs turpinās samazināties. Tajā pašā laikā iesaistīšanās otrajā vai trešajā pensiju shēmas līmenī nav pietiekami aktīva, lai visiem kompensētu to, ka samazinās pirmā līmeņa aizvietošana rādītājs. Ja tas netiks kompensēts, sagaidāms, ka līdz ar to pasliktināsies pensiju adekvātums. Laiks rādīs, cik iedarbīgi ar nesenajām reformām, kuru mērķis bija uzlabot vēlākas pensionēšanās stimulus (*Flexi-Rente*), var kompensēt stimulu izmantot 2014. gadā ieviesto priekšlaicīgo pensionēšanos.

- (20) 2017. gada Eiropas pusgada kontekstā Komisija ir veikusi Vācijas ekonomikas politikas visaptverošu analīzi un publicējusi to 2017. gada ziņojumā par valsti. Tā ir arī izvērtējusi 2017. gada stabilitātes programmu un 2017. gada valsts reformu programmu, kā arī pasākumus, kas veikti saistībā ar iepriekšējos gados Vācijai adresētiem ieteikumiem. Izvērtējumā Komisija ņēma vērā ne tikai programmu lietderību ilgtspējīgas fiskālās un sociālekonomiskās politikas izveidē Vācijā, bet arī to atbilstību Savienības noteikumiem un norādēm, ņemot vērā, ka ir jānostiprina Savienības vispārējā ekonomikas pārvaldība, turpmākajos valsts lēmumos nodrošinot Savienības līmeņa ieguldījumu.
- (21) Ņemot vērā šo izvērtējumu, Padome ir izskatījusi 2017. gada stabilitātes programmu un uzskata ⁽¹⁾, ka ir sagaidāms, ka Vācija ievēros Stabilitātes un izaugsmes pakta noteikumus.
- (22) Ņemot vērā Komisijas padziļināto pārskatu un šo izvērtējumu, Padome ir izskatījusi 2017. gada valsts reformu programmu un 2017. gada stabilitātes programmu. Tās ieteikumi saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1176/2011 6. pantu ir atspoguļoti 1. un 2. ieteikumā turpmāk,

AR ŠO IESAKA Vācijai 2017. un 2018. gadā rīkoties šādi.

1. Ievērojot vidēja termiņa mērķi, izmantot fiskālo un strukturālo politiku, lai veicinātu potenciālo izaugsmi un iekšzemes pieprasījumu, kā arī lai panāktu ilgtspējīgu augšupejošu tendenci investīciju jomā. Paātrināt publiskās investīcijas visos valdības līmeņos, jo īpaši izglītības, pētniecības un inovācijas jomās, kā arī risināt infrastruktūras investīciju jaudas un plānošanas ierobežojumu jautājumu. Turpmāk uzlabot nodokļu sistēmas efektivitāti un labvēlību investīcijām. Stimulēt konkurenci darījumdarbības pakalpojumu un reglamentēto profesiju jomā.
2. Samazināt darba stimulu trūkumu otrajiem pelnītājiem un atvieglot pāreju uz standarta nodarbinātību. Samazināt zemu atalgotu darba ņēmēju lielo nodokļu īpatsvaru darbaspēka izmaksās. Radīt apstākļus lielāka reālo algu pieauguma veicināšanai, ievērojot sociālo partneru lomu.

Briselē, 2017. gada 11. jūlijā

Padomes vārdā –

priekšsēdētājs

T. TÕNISTE

⁽¹⁾ Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1466/97 5. panta 2. punktu.